

A black scurvy grebe (Skarvskräcken) is shown in profile, facing left, holding a white fish in its beak. The bird has a distinctive orange patch around its eye and a long, pointed beak. The water is dark and rippled. The title 'Skarvskräcken' is written in large white letters in the upper right corner of the image.

Skarvskräcken

Text: Pär Lindberg

Foto: Åke Thudén & Felix Rimfrost

Vår kära gädda och min favoritsportfisk, är en stor predator som borde klara av de flesta motståndare förutom oss sportfiskare ibland. Fast vi är ju ganska snälla och släpper tillbaka de allra flesta gäddor vi fångar, så vi sportfiskare är inget större problem för gäddstammen. Vår påverkan är mycket liten förutsatt att vi återutsätter gäddorna på ett varsamt vis och om vi tar upp matfisk, endast gör det i begränsat omfattning och gärna i så fall mindre gäddor i 40 – 75 cm längd.

Hot mot gäddan

Innan gäddorna passerat kilogränsen finns det dock en hel del faror som lurar; spiggen och en hel del andra romätare tar första delen, därefter är det många yngel som

äts upp av diverse olika fiskarter och fåglar. En hel del yngel runt vår Östersjö kust dör också p g a svält då skarpsillen och spiggen ätit upp nästan alla zooplankton (djurplankton) som också är bland annat gädd- och abborrynglens föda. Om torskstammen i Östersjön får växa till sig kommer de att beta ner beståndet av skarpsill vilket är till fördel för gäddorna med flera. Nu vet vi ju att så fort det kommer lite torsk så skall yrkesfiskarna ut igen och fiska rent. De har inte riktigt förstått att ”om man sågar av den gren man sitter på så har man ingenstans att sitta”.